

Em không muốn hôn... Em muốn lên giường

Nó và anh yêu nhau được gần 2 năm rồi. Thời gian vừa qua thực sự nó thấy rất tuyệt diệu. Nó cảm thấy như nó được Thượng Đế ưu ái khi ban tặng anh cho nó. Anh đẹp, tài giỏi và rất đàn ông. Anh nói anh thích ngắm nhìn nó cười, anh yêu nụ cười híp mí của nó. Vì lẽ đó nên suốt 2 năm yêu nhau dù có xảy ra chuyện gì, nó cũng không bao giờ khóc.

Một lần anh rủ nó đi dự tiệc cùng. Trong bữa tiệc nó gặp một người đàn ông, bố anh ta là đối tác của anh, và anh ta cứ ngắm nhìn nó. Điều này làm nó rất khó chịu nhưng nó không nói gì. Gần đây công việc của anh gặp chút rắc rối, anh có ít thời gian để chăm sóc nó nhưng nó không giận, nó chỉ thấy thương anh hơn thôi.

Tối hôm đó nó chuẩn bị đi ngủ thì nhận được điện thoại của anh, có vẻ như anh đang rất buồn. Anh khóc, anh nói rằng công ty của anh sắp phá sản, anh nói rằng có thể anh sẽ mất nợ cả trăm triệu. Nghe anh nói chuyện nó chỉ muốn chạy ngay đến ôm lấy anh nhưng nó không thể. Đã gần 12h, nó không thể ra khỏi nhà. Vì thế nó cảm thấy mình thật bất lực và vô dụng khi chỉ có thể an ủi anh những câu bình thường như một người bạn.

Một tuần sau đó nó hẹn anh ra gặp mặt:

- Anh này, chúng mình chia tay nhé! - Nó nói với khuôn mặt không chút cảm xúc, còn anh thì như vừa bị sét đánh, trân trân nhìn nó. Anh không nói gì, cũng không hỏi nó lý do chia tay. Anh nghĩ giờ mình chỉ là một kẻ bất tài vô dụng đang nợ nần chồng chất, có lẽ nên giải thoát cho nó.

- Cho anh hôn em lần cuối được không?

- Em không muốn hôn, em muốn lên giường!

- Không được, sau này em còn phải lấy chồng nữa.

Anh buồn bã nói. Nó nhìn xoáy sâu vào đôi mắt anh. Bằng một ma lực không thể chối từ, đêm đó nó đã trở thành người đàn bà của anh. Sáng hôm sau tỉnh

dậy nó đã đi.

Bên cạnh anh chỉ còn bông hoa hồng sắp héo úa đè lên những giọt máu đỏ sẫm trên nền ga trắng. Anh ngồi bần thần một lúc lâu.

Bỗng điện thoại áo có tin nhắn, là số của nó. “Em yêu anh!” Anh như chết đứng, ngay lập tức anh gọi lại thì đã thành thuê bao. Anh không hiểu nổi nó đang nghĩ gì nữa, nhưng nó làm anh phát điên. Anh không đi tìm nó mà chuyên tâm vào làm ăn. Có một công ty đồng ý đầu tư để giúp công ty khỏi đà phá sản.

Thời gian sau anh gặp lại nó, xinh đẹp, ăn chơi và sành điệu hơn tí lần. Anh được biết hiện nó đang cặp với một công tử rất giàu, giàu hơn anh. À ra vậy, anh cười thầm, hoá ra người mà anh đã từng rất rất yêu cũng chỉ vậy thôi.

Hơn một năm sau anh lấy vợ, một người phụ nữ chín chắn, điềm đạm nhưng cô ấy không có nụ cười híp mí như nó, cô ấy yếu đuối hay khóc, và cô ấy không còn trinh. Anh không trách và dẫn dắt vợ. Anh nghĩ về những giọt máu trên ga giường ngày hôm đó. Có lẽ đây là cái giá anh phải trả.

Giờ đây công việc của anh đang tiến triển rất tốt, gia đình rất hạnh phúc, duy chỉ có điều đứa con gái của anh khi mới sinh ra đã bị viêm võng mạc nên mất khả năng nhìn.

Vợ chồng anh rất đau khổ vì điều đó, hai người luôn hi vọng có một nhà hảo tâm nào đó sẽ hiến tặng mắt cho bé. Anh tình cờ gặp lại nó sau 3 năm mất liên lạc. Giờ trông nó đẹp hơn, dịu dàng hơn và đàn bà hơn.

- Lâu lắm không gặp, em dạo này sao rồi?

- Em vẫn khoẻ, em lấy chồng và định cư luôn ở Mỹ. Thế còn anh thì sao?

- Anh cũng kết hôn rồi...

Anh kể về đứa con mới 1 tuổi bị mù của mình cho nó.

Lần thứ hai nó thấy anh khóc. Lần thứ nhất khi công ty anh sắp phá sản.

Ừm, anh chưa bao giờ khóc vì nó, chưa bao giờ. Không khí trở nên nặng nề và căng thẳng.

Cuối cùng nó là người kết thúc:

- Mai em phải về Mỹ rồi, em xin phép về trước chuẩn bị hành lý. Anh đừng buồn nhé, rồi bé sẽ khoẻ mạnh lại thôi.

Anh cười, một nụ cười rất buồn. Một ngày sau anh nhận được tin từ bệnh viện là có người hiến mắt cho con gái anh. Không có lời nào diễn tả được niềm hạnh phúc và vui mừng của vợ chồng anh lúc này. Anh không được biết người hiến mắt là ai nhưng anh vô cùng cảm kích và thầm cảm ơn người đó rất nhiều.

Một tháng sau ca phẫu thuật, con gái anh đã có thể tự nhìn cuộc sống bằng chính đôi mắt của nó. Vào một ngày, anh nhận được một hộp quà do không rõ người tặng gửi đến, trong đó là một cuốn sổ nhật ký và một lá thư. Không biết có sự thôi thúc gì mà anh ngồi lặng lẽ trong phòng làm việc và đọc hết...

Lá thư là của một người đàn ông “Tôi không muốn gửi cuốn sổ này cho anh, cô ấy cũng không muốn, nhưng lương tâm tôi bắt ép tôi phải làm, nếu không tôi sẽ không sống nổi quãng đời còn lại. Cô ấy là một người phụ nữ tốt, anh thật may mắn khi được cô ấy yêu như vậy!”

Là nó, trang đầu tiên anh mở ra là ảnh hai người chụp nhân kỉ niệm một năm yêu nhau.

“Ngày...tháng...năm...”

Hôm nay em thấy anh khóc qua điện thoại, em chỉ muốn chạy ngay đến để ôm chặt lấy anh nhưng em không thể, em xin lỗi, em thật vô dụng...”

“Ngày...tháng...năm...”

Thật kinh khủng, có người đàn ông tìm em và nói nếu em đồng ý làm người tình của anh ta thì anh ta sẽ giúp công ty anh khỏi bị phá sản. Em rất yêu anh, em không thể phản bội anh, nhưng em càng không thể thấy anh khổ sở, khó

khăn mà không giúp gì được như thế...”

“Ngày...tháng...năm...”

Hôm nay em quyết định chia tay, em nói muốn lên giường với anh. Anh nhìn em giống như em là 1 con diêm rẻ tiền thèm khát dục vọng vậy. Em đâu muốn thế, em chỉ muốn dành tặng cái thứ quý giá nhất cho người em yêu thôi. Nếu không em sợ em sẽ hư hỏng với bất kỳ người đàn ông xấu xa nào mất...”

“Ngày...tháng...năm...”

Người đàn ông đó rất quan tâm và yêu thương em nhưng không làm em quên đi hình ảnh của anh được. Dù không yêu, em vẫn đồng ý kết hôn với người ấy như để trả nợ. Anh ơi, cuộc đời sao mà bất công thế, tạo hoá đang trêu người em. Ngày em đi mua nhẫn cưới cũng là ngày em biết mình bị ung thư cổ tử cung. Nếu phẫu thuật em sẽ không chết nhưng sẽ mất đi khả năng làm mẹ. Còn gì đau khổ hơn với người phụ nữ không thể sinh con? Và sau ca phẫu thuật, em đã rời bỏ anh ấy, để anh ấy có thể cưới một cô vợ theo đúng nghĩa...”

“Ngày...tháng...năm...”

Em đã trở thành một con diêm cao cấp anh ạ! Em sẵn sàng lên giường với bất cứ người đàn ông nào cho em tiền. Em cặp với rất nhiều đại gia, cuộc sống của em trở nên buông thả và sa đoạ đến không ngờ. Những lúc mệt mỏi và tuyệt vọng, em luôn nhớ đến anh, em thực sự rất nhớ anh...”

“Ngày...tháng...năm...”

Hôm nay em được biết mình chẳng còn sống được bao nữa anh à. Vết mổ lần trước bị nhiễm trùng, di căn lên cả vùng bụng. Buồn thật, cuộc đời đúng là đang rẻ rúng em mà. Mà thôi, dù sao em sống thế này đủ rồi, em không muốn tiếp tục nữa, nhưng trước khi chết em muốn gặp lại anh, một lần thôi...”

“Ngày...tháng...năm...”

Đây là lần thứ 2 em thấy anh khóc. Đứa con gái bé bỏng tội nghiệp của anh bị mù, có lẽ anh đau lòng lắm! Thấy anh buồn như vậy trái tim em như muốn vỡ tan ra vậy...”

“Ngày...tháng...năm....

Hôm nay tròn 5 năm chúng ta yêu nhau, và cũng sẽ là ngày em kết thúc cuộc đời đau khổ này. Dù sao em cũng không cần đến đôi mắt này nữa, em sẽ tặng nó cho con gái anh, để em mãi mãi được ngắm nhìn anh. Lời cuối em muốn nói rằng em rất rất yêu anh. Vĩnh biệt anh!”

Đọc xong quyển nhật kí gần 3 năm đầy đau khổ và nước mắt của nó, anh dường như chết ngay tại lúc đó. Anh không ngờ nó lại yêu anh nhiều như thế, anh mắc nợ nó quá nhiều. Trong vô thức, nước mắt anh rơi, lần này là vì nó nhưng nó mãi mãi không bao giờ thấy được nữa.

Anh vào phòng, vợ anh đang ngủ, anh đến gần cái nôi của con gái. Đứa con của anh vẫn đang mở to đôi mắt để nhìn mọi thứ xung quanh. Thấy bố, con bé khẽ cười, nụ cười híp mí vô cùng đáng yêu. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán con một cái, nước mắt anh rơi ướt cả gối của con. Anh lại gần giường kéo chăn lên cho vợ rồi ra khỏi phòng.

Sáng hôm sau vợ anh tìm thấy trong phòng làm việc của anh 2 tờ giấy. Một là đơn từ chức, hai là đơn ly hôn. Tất cả tài sản và căn nhà anh để lại hết cho vợ con, nhưng anh đi đâu thì không một ai biết....